

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 394/24
19.6.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Душанке Ђорђевић, председника већа, Јелене Шкулић, Душана Агатоновића, Растка Поповића и Данка Лаушевића, чланова већа, са судским саветником Горданом Ивковић, записничарем, у кривичном поступку **против окривљеног АА**, због кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5 Кривичног законика, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Слободана Копривице, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К бр. 61/23 од 30.01.2024. године, након седнице већа одржане у складу са одредбама члана 447 став 2 ЗКП, у присуству окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Слободана Копривице, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, **дана 19. јуна 2024. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Копривице, а пресуда Вишег суда у Београду К бр. 61/23 од 30.01.2024. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба окривљеног АА, изјављена против пресуде Вишег суда у Београду К бр. 61/23 од 30.01.2024. године, **као неблагоприятна**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр. 61/23 од 30.01.2024. године, окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела убиство из члана 113 Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 13 година, у коју му се урачунава време које проводи у притвору од 19.05.2020. године, па надаље, до упућивања у завод

за извршење кривичних санкција, а најдуже док не истекне време трајања казне која му је изречена првостепеном пресудом. Окривљени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка у целини, у складу са одредбама члана 264 став 4 ЗКП, јер би њиховим плаћањем било доведено у питање његово издржавање.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеног АА осудити за кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5 Кривичног законика и изрећи му казну затвора у дужем временском трајању,

-окривљени АА, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду његову жалбу усвоји, захтевајући и да о седници већа буде обавештен како би истој присуствовао и

-бранилац окривљеног АА, адвокат Слободан Копривица, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду укине и да сам пресуди и донесе ослобађајућу пресуду тако што ће окривљеног АА на основу одредбе члана 423 тачка 2 и члана 455 став 2 ЗКП ослободити од оптужбе. Тражио је да буде обавештен о седници другостепеног већа.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је поднеском Ктж.бр. 418/24 од 15.04.2024. године, предложио да се жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду усвоји као основана и првостепена пресуда преиначи у погледу правне квалификације кривичног дела тако што ће Апелациони суд у Београду окривљеног АА огласити кривим због извршења кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5 Кривичног законика и осудити на казну затвора по закону или уколико другостепени суд нађе да је окривљени АА извршио кривично дело убиство из члана 113 Кривичног законика, за које га је првостепени суд огласио кривим и осудио на казну затвора у трајању од 13 година, да ожалбену пресуду преиначи само у погледу одлуке о казни и окривљеног осуди на казну затвора у дужем временском трајању, а да се жалбе окривљеног и његовог браниоца одбију као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврди.

Апелациони суд у Београду је у складу са одредбама члана 447 став 2 ЗКП одржао седницу већа, у присуству окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Слободана Копривице, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, на којој је размотрио списе заједно са побијаном пресудом коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у изјављеним жалбама, у складу са одредбама члана 451 став 1 ЗКП, па је након оцене жалбених навода и предлога, а имајући у виду и писани предлог јавног тужиоца

Апелационог јавног тужилаштва у Београду из цитираног поднеска, те наводе присутних странака, нашао:

-жалбе јавног тужиоца и браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Копривице су неосноване, а жалба окривљеног АА, неблагоприятна.

Неосновано се жалбом јавног тужиоца првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП наводима да су разлози пресуде потпуно нејасни и у знатној мери противречни, како међусобно тако и у односу на саму изреку.

Међутим, будући да је по налажењу Апелационог суда у Београду, првостепени суд о чињеницама које су предмет доказивања дао јасне и непротивречне разлоге, који су у складу са садржином изреке која је јасна и разумљива, дакле, јасно и аргументовано образложио своја чињенична и правна закључивања, како у погледу објективних тако и у погледу субјективних елемента кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, неосновано се жалбом јавног тужиоца указује да првостепена пресуда има недостатака због којих се не може испитати њена правилност и законитост.

Наиме, у жалби јавног тужиоца се посебно указује да првостепени суд закључује да се окривљени у време извршења кривичног дела налазио под дејством хероина и то на основу исказа вештака др Светислава Мишковића, који је заснован на чињеници да окривљени врло верно просторно и временски описује догађаје из тог периода и врло верно и хронолошки описује след догађаја критичног дана, иако не прихвата његову одбрану, налазећи да је иста нелогична, неуверљива и уподобљена изведеним доказима. Такође, према наводима жалбе, из исказа сведока суд утврђује да се оштећени бавио продајом опојне дроге хероин, о чему се изјашњавала и сведок ББ, наводећи да је оштећени ВВ критичног дана у преподневним сатима набавио 20 – 30 грама хероина и да су након тога у периоду од 12,00 до 14,00 часова долазили људи који су од њега куповали хероин, да је видеала и лице које по опису и грађи одговара окривљеном, које се задржало 15 – 20 минута, а након тога да је изашло на доњу капију; затим да се окривљени налазио у фази зависности од хероина и да му је било познато да оштећени продаје хероин, као и да је управо у време извршења кривичног дела оштећеног звао у два наврата иако се нису дружили, али ипак закључује да није утврђено да је окривљени након извршења кривичног дела са стола узео опојну дрогу, иако опојна дрога коју је оштећени очигледно набавио није затечена у кући, већ су само затечени трагови хероина на кухињском столу. Међутим, у конкретној случају, ради се о оцени доказа у складу са слободним судијским уверењем, а не о противречностима и нејасноћама када су у питању разлози у погледу одлучних чињеница наведени од стране првостепеног суда.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Слободан Копривица у изјављеној жалби такође указује да је првостепени суд учинио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП и да су разлози пресуде противречни изреци, с обзиром да нису дати разлози о чињеницама које су предмет доказивања и да су самим тим, они који су наведени нејасни и у знатној мери противречни, те да о

чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између оног што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника.

Према наводима жалбе, првостепени суд у образложењу пресуде износи садржину изведених доказа, али приликом њихове оцене, врши повреду одредбе члана 16 ЗКП, с обзиром да поклања веру искључиво доказима који иду на терет окривљеном. Притом, образложење пресуде не садржи разлоге о чињеници присуства окривљеног у просторији у којој је покојни лишен живота критичнога дана, а у погледу ове чињенице није изведен ни један доказ, те и сам суд на страни 40. образложења ово потврђује, наводећи да “у кући покојног у којој се десило убиство није пронађен ни један траг на коме се налази ДНК профил окривљеног”, а даљим описом посредних доказа, према наводима жалбе, исте наводи нејасно и противречно, стављајући их у имагинарни контекст сумњиве претпоставке, а не утврђене чињенице. Такође, образложење побијане пресуде не садржи ни разлоге о чињеници да је окривљени критичног дана (13.04.2020. године) носио хируршке рукавице на рукама, као и да је, према наводима жалбе, неутемељен закључак првостепеног суда у погледу ове чињенице, с обзиром да је исти супротан наводима окривљеног са главног претреса дана 30.03.2021. године, а последично и противречно закључку суда о неприхватању одбране окривљеног о пореклу трагова његове крви на папирним марамицама.

Бранилац оспорава и оцену доказа дату од стране првостепеног суда, посебно оцену исказа оштећених - тетке сада пок. оштећеног, указујући да су евидентно усмерени на отежавање положаја окривљеног, затим оцену одбране окривљеног, посебно када су у питању две папирне марамице пронађене 25 метара од објекта и део хируршке рукавице пронађен на 43 метара од објекта, а истовремено и закључак првостепеног суда да је критичном приликом наводно дошло до самоповређивања окривљеног, те да је марамицама зауставио сопствено обилно крварење, а све то с обзиром да је изван сваке сумње утврђено да се покојни оштећени није бранио.

Дакле, жалбеним наводима браниоца се у суштини оспорава оцена доказа дата од стране првостепеног суда, те самим тим закључак и дати разлози у погледу чињенице да је управо окривљени лице које је лишило живота сада пок. ВВ и да је потом узео његов мобилни телефон како би прикрио доказе и да је закључао улазна врата куће са спољашне стране, а кључеве понео са собом, указивањем да је исти супротан правилима логичког закључивања и евидентно противречан изведеним доказима. У жалби се посебно оспорава и оцена исказа сведока ББ указивањем и на противречности разлога пресуде када је у питању исказ овог сведока, чињеницу да је мењала свој исказ, као и нелогичности у њеним наводима, као и да првостепени суд није дао одговарајуће образложење када је у питању средство извршења предметног кривичног дела. Бранилац оспорава и разлоге првостепеног суда када су у питању трагови обуће са лица места, истовремено истичући да је дао доказни предлог да се изврши трасолошко вештачење газећих трагова обуће из просторије, те о свом трошку набавио једине на тржишту расположиве патике тог модела, за које се испоставило да су дечији број и неподобне за експертизу, а ово управо из разлога што се простим мерењем дужине трагова долази до закључка да је оставилац трага особа која носи број 45 или већи и због уверености да оставилац трага није његов браћеник, који се

изјаснио да носи број 42 или 43.

Према тези браниоца, у поступку није утврђено да је окривљени критичног дана носио рукавице, нити да је био у просторији у којој је извршено кривично дело, нити да је извршио радњу кривичног дела за које је осуђен, нити да је однео предмете са лица места, нити је утврђено којим је средством извршено кривично дело, као ни мотив, а првостепени суд, према наводима жалбе, није поступио у смислу одредби члана 462 став 3 ЗКП, који прописује да је првостепени суд дужан да изведе све процесне радње и расправи сва спорна питања на која је указао другостепени суд у својој одлуци, јер није поступио по смерницама из решења Апелационог суда у Београду Кж1 1204/22 од 02.02.2023. године, у коме је наведено да се одговорност окривљеног може утврдити посредним доказима, али само онда када је међусобна веза изведених посредних доказа таква да они представљају систем индиција који у свом скупу повезаности искључују сваку другу верзију и могућност од оне коју утврди првостепени суд. Према наводима жалбе, првостепени суд ниједну од чињеница које су предмет доказивања није утврдио са потпуном извесношћу, а одредбама члана 428 став 8 ЗКП је прописано да ће суд у образложењу пресуде којом је окривљени оглашен кривим изнети чињенице које је утврдио у кривичном поступку и из којих разлога их узима као доказане или недоказане.

Најзад, одбрана у смислу одредби члана 436 став 4 ЗКП, предлаже извођење доказа који је првостепени суд одбио и то документа под називом "Поступци приликом уласка у кућу/стан – препоруке Лекарке коморе Србије против COVID 19", преузетог са интернет странице Лекарске коморе Србије, израђеног у форми сликовно – текстуалног упутства, на коме је под тачком 9 препоручено ношење заштитних рукавица за време пандемије болести COVID 19; документа под називом "Јавни превоз у Београду од 08. маја 2020. године могу да користе сви грађани" од 07.05.2020. године, преузетог из правне базе података Параграф Лекс, у коме се налази апел грађанима да поштују препоруке епидемиолога и носе маске и рукавице у јавном превозу; документа под називом "Инструкције за рад судова у склопу примене мера превенције ширења вируса", Градског завода за јавно здравље Београд од 04.05.2020. године, којим је прописана обавеза за све запослене и посетиоце суда да носе рукавице и маске; Информација о раду Тржишне инспекције под насловом "Уредба о ограничавању малопродајне цене заштитних средстава за време ванредног стања насталог услед болести COVID 19 изазване вирусом "SARS-Cov-2" - Апотеке поштују одредбу о највишој цени рукавица од 21.04.2020. године", преузете са интернет странице правне базе података Параграф Лекс, у којој је наведено да апотека може да продаје максимално 20 комада рукавица по потрошачу, а њихова малопродајна цена не сме да пређе 40,00 динара по комаду, те Упутства о раду Вишег суда у Београду са странкама за време ванредног стања Су-И-1 71/2020 од 07.03.2020. године, с обзиром да њиховим извођењем жели да докаже на постојање околности масивне примене хирушких, односно заштитних рукавица у периоду пре, за време и након извршења кривичног дела чије се извршење ставља на терет окривљеном, те да је употреба заштитних рукавица била масовна и уобичајени вид заштите становништва у време ванредног стања и пандемије болести COVID 19.

Приликом разматрања жалбених навода браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Копривице који се тичу битних повреда одредаба кривичног поступка

предвиђених у члану 438 став 2 тачка 2 ЗКП, Апелациони суд у Београду налази да првостепена пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о одлучним чињеницама, у којима су одређено и потпуно изнете чињенице које су утврђене у поступку, у складу са одредбама члана 428 став 8 ЗКП, из којих јасно произлази који докази потврђују или не потврђују чињенице од важности за доношење законите одлуке у овој кривичноправној ствари, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају закључци првостепеног суда. Супротно наводима жалбе, о чињеницама које су предмет доказивања не постоји знатна противречност између онога што се наводи у разложима пресуде о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника, што значи да првостепена пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати њена законитост и правилност.

Неосновано се жалбом браниоца указује и да је првостепена пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 3 ЗКП и да је првостепени суд повредио одредбе члана 16 ЗКП и да у складу са одредбама члана 462 став 3 ЗКП није поступио по смерницама другостепеног суда, с обзиром да се приликом доношења одлуке о свакој одлучној чињеници, првостепени суд управо руководио наводима из решења Апелационог суда у Београду Кж1 1204/22 од 02.02.203. године.

Насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Копривице, првостепени суд је све изведене доказе правилно ценио како појединачно, тако и у међусобној повезаности, како оне које терете окривљеног, тако и оне које му иду у корист, те је чињенично стање правилно и потпуно утврдио и за своје чињеничне и правне закључке, као што је претходно и наведено, дао јасне и аргументоване разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Током поступка је несумњиво утврђено да је сада покојни ВВ лишен живота у својој кући у ..., у улици ... са укупно седам убода ножем у пределу трупа, од чега четири на задњој страни трупа док је био окренут леђима нападачу, а три на левој бочној, захватајући и предњу страну трупа, да су све повреде у време наносења представљале тешку телесну повреду опасну по живот, од којих је дошло до искрварења и наступања смрти у кратком временском периоду, да је пронађен тек после три дана и затечен у ходнику поред улазних врата, да је кућа била закључана и да је један кључ од улазних врата пронађен у његовој торбици на сточићу код прозора.

Међутим, било је спорно да ли је окривљени АА лишио живота оштећеног и уколико јесте, да ли је то учинио из користољубља, на начин како му је то стављено на терет - тако што је након уласка у кућу покојног дошло до вербалног сукоба између њих зато што је окривљени покушао да од оштећеног насилно узме опојну дрогу хероин јер је био у апстиненцијалној кризи и без новца за куповину хероина, а знао је да је оштећени имао код себе већу количину хероина, па како је оштећени пружао отпор, задао му је наведене убодине и то најпре четири док му је био окренут леђима, а након тога и преостале три убодине, којом приликом је на рукама имао гумене рукавице, те да је након што је оштећени пао на под ходника поред улазних врата, узео дрогу са кухињског стола и нож којим је извршио дело, мобилни телефон К 530 "Sony Ericsson" са бројем ..., изашао, закључао улазна врата и понео са собом кључеве, а

након изласка се удаљио са доње стране дворишта кроз стазу зараслу у шибље где је приликом одласка одбацио две марамице са траговима своје крви на удаљености од 25 метара од куће, док је на 43 метара од куће пронађен део хирушке рукавице закачен за шибље, коју је носио приликом извршења кривичног дела.

По налажењу другостепеног суда, првостепени суд је свестрано ценио наводе одбране окривљеног који је негирао извршење кривичног дела које му је стављено на терет, негирајући да је критичног дана улазио у кућу сада пок. ВВ и да се уопште видео са њим, али је потврдио да је долазио до његове куће и да су се претходно чули телефоном, те да је требало од њега да купи хероин, да га је позвао пре поласка од куће, а затим када је дошао у близину куће да га је поново позвао када му је он рекао да га мало сачека, након чега га је позвао још једном и он му се више није јављао, па је дошао до његових врата, лупао и дозивао га, не покушавајући да уђе унутра, а затим отишао кући и тек после дан или два сазнао да је он убијен. У вези марамица које су пронађене у близини куће покојног, изјаснио се да је обично стављао марамице на место убода након убризгавања хероина у препоне и да је могуће да су му пропале кроз ногавице када је пар дана пре критичног догађаја био код покојног и заједно су се дрогирани, док се за парче рукавица изјаснио да их је носио због ситуације са короном и да је могуће да је закачио за трн. Првостепени суд је имао у виду и да је у поновљеном поступку окривљени делимично изменио одбрану тако што је навео да је након што је лупао на врата и дозивао покојног, притиснуо кваку да уђе унутра, као и да је тог дана пре поласка код покојног узео хероин, тако што се убоо у пределу препоне са леве стране и ставио две марамице, с тим што није могао да определи да ли су му тада испале или пар дана пре тога када је био код покојног када су се заједно дрогирани.

Супротно тези браниоца, правилно није прихваћена одбрана окривљеног да он није лишио живота оштећеног и иста је од стране првостепеног суда оцењена као нелогична и неубедљива, с обзиром да је уподобљена ДНК вештачењу и вештачењу мобилних телефона који су изведени у истрази и у складу са тим је изнео одбрану тек на главном претресу, коју је касније мењао и додатно уподобљавао изведеним доказим током претреса, а све у циљу избегавања кривичне одговорности.

Током поступка неспорно је утврђено и да је окривљени у време критичног догађаја користио хероин, о чему су се изјашњавали испитани сведоци и окривљени, док се вештак др Светислав Мишковић изјаснио да је био у фази зависности од хероина и да је критичног дана био под дејством хероина, а што је закључио из чињенице да је врло верно просторно и временски описивао догађаје из тог периода и врло верно и хронолошки описао след догађаја критичног дана, те да није био у апстиненцијалној кризи, иако се не би ништа битно у његовом налазу променило и да је био, појашњавајући да његова структура личности указује на то да у стањима апстиненцијалне кризе и под дејством хероина може да манифестује непромишљено, односно неприлагођено понашање са циљем да дође до супстанце.

Наиме, свестраном анализом изведених доказа, првостепени суд је утврдио да су у кући покојног пронађени највећим делом ДНК трагови покојног и то већином трагови крви, али и трагови крви са сечива и дршке кухињског ножа укупне дужине 30

цм са црном пластичном дршком, за који се вештак судске медицине изјаснио да је могуће да су њиме нанете повреде покојном; утврђено је и да су у помоћној кући у којој је становала сведок ББ, у којој је покојни користио купатило, пронађена три трага описана као узорци црвене боје, од којих је један највероватније крви, а остала два нису, док је код свих пронађено присуство ДНК материјала покојног, при чему вештак Душан Кецкаревић није могао да се изјасни о старости тих трагова, али је навео да се може радити и о старијим траговима и појаснио да уколико се покојни критичном приликом кретао из куће у помоћни објекат или обрнуто да би било очекивано до између тих објеката буду трагови крви, чега није било, а о чему се изјаснио и сведок ГГ, који је навео и да се радило о сасушеним траговима, те је стога правилно утврђење првостепеног суда да наведена три трага у помоћном објекту не потичу из предметног догађаја, те да је покојни могао било када да их остави, с обзиром на то да је користио купатило у оквиру те просторије и у њему се дрогирао.

Затим је утврђено и да у кући покојног у којој се десило убиство није пронађен ни један траг на коме се налази ДНК профил окривљеног, али да је његов ДНК пронађен на две папирне марамнице са траговима црвене боје налик на крв на удаљености од 25м од куће, за које се вештак Кецкаревић изјаснио да су доста натопљене крвљу и да не личи да је последица убода иглом, већ више као да се ради о некој повреди и нешто већем искривљању, о чему је приложио и фотографије сачињене приликом пријема материјала у лабораторију за ДНК вештачење. ДНК материјал окривљеног је пронађен и на делу оштећене хируршке рукавице – напрстку, затеченом на шибљу на удаљености од 43м од куће покојног, за који су приликом вештачења и на основу изгледа површине и искуства из вештачења рукавица стекли утисак да је била ношена на руци и изврнута и тако остављена, односно да се радило о оригиналној унутрашњој страни рукавице, с тим што су вештачили и део за који сматрају да се ради о оригинално спољашњој страни рукавице, али на њему није било трагова окривљеног, нити је на оба дела било трагова покојног.

Даље, вештак Саша Крстић који је прегледао телефон покојног који је пронађен у његовој кући марке “Sony” са картицом број ... и телефон марке “FP – 1” који је одузет од окривљеног приликом хапшења, више од месец после критичног догађаја са бројем ..., је утврдио да је окривљени дана 10.04.2020. године два пута позвао покојног, с тим што позиви нису забележени у телефону окривљеног; изјаснио се да су или обрисани или је картица коришћена у другом телефону, те да нису идентификоване друге њихове међусобне комуникације, као ни да нису имали у својим именицима бројеве оног другог, а да је покојни последњу остварену комуникацију имао дана 13.04.2020. године у 13,31 часова са лицем уписаним у именику као “Керамичар Црни”.

Првостепени суд је имао у виду да приликом форензичког прегледа лица места и увиђаја није пронађен телефон покојног са бројем ... за који су се сведоци изјаснили да га је користио, а вештак Драгомир Васиљевић је податке о њему добио на основу података о оствареним и неоствареним комуникацијама добијеним од оператера, мапама базних станица и мерењима на терену, те је утврђено да је увек окривљени са свог броја ... позивао покојног и то најпре дана 10.04.2020. године два пута на број ..., а затим по једном дана 11.04. и 12.04.2020. године на број ... и дана 13.04.2020. године у

13:47:43 часова када је разговор обављен и трајао 26 секунди, а затим га је позвао у 14:54:05 часова, када комуникација није остварена. Вештак је појаснио у погледу позиције окривљеног да због распореда базних станица и њиховог покривања за први позив који је остварен критичног дана није могуће утврдити његову тачну позицију, тако да је могао бити код своје куће, у путу ка кући покојног или код куће покојног, док за други неостварени позив није забележена базна станица са које је упућен позив, те није било могуће утврдити позицију окривљеног у моменту позивања, а утврђено је и да је окривљени дана 21.04.2020. године заменио телефонски апарат и да је све до лишења слободе дана 19.05.2020. године користио тај телефон.

Првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног да није лишио живота сада пок. ВВ, али је прихватио његове наводе у погледу чињенице да је носио рукавице критичном приликом, што је у складу са пронађеним парчетом рукавице са његовим ДНК траговима на грму у близини куће покојног, чиме се оправдава чињеница да у кући покојног нису пронађени његови ДНК трагови, па је због тога прихватио и да се ради о унутрашњој страни рукавице, јер на другом делу рукавице који је вештачен, а који би представљао спољашњи део рукавице, није пронађен његов ДНК траг, при чему је узео у обзир и изјашњење вештака Кецкаревића да ако неко има рукавице у унутрашњости куће да би био спречен да оставља контактне трагове, а да би трагови можда били нађени широм претрагом. С обзиром да је иста затечена на шибљу, првостепени суд правилно закључује да је окривљени журио да се што пре удаљи са лица места и у журби закачио грм, да се рукавица поцепала и остао део, а с обзиром да на њој нису нађени ДНК трагови покојног и да на другом делу рукавице који би представљао спољашњи део, нису нађени ни његови трагови, првостепени суд је дошао до јединог логичког закључка, који у свему као правилан прихвата и другостепени суд да је окривљени након извршења кривичног дела опрао рукавице са спољашње стране јер је био сам у кући са покојним, најпре из разлога што је био изузетно опрезан приликом извршења кривичног дела је носио рукавице, али и из разлога што свакако није могао да изађе из куће покојног са крвавим рукавицама, што произлази из чињенице да на брави на вратима коју је могао да затвори приликом изласка, нису пронађени његови трагови, нити крвави трагови.

Првостепени суд правилно није прихватио ни одбрану окривљеног о пореклу трагова његове крви на марамицама затеченим у близини и да их је бацио пар дана пре критичног догађаја када се наводно заједно дрогирао у кући покојног, јер би у том случају, да је седео код њега и дрогирао се, остали његови ДНК трагови у кући покојног, при том је имао у виду да се нико осим сведока ГГ, па чак ни супруга окривљеног, није изјаснио да се он дружио са покојним. С тим у вези, правилно није прихваћена његова касније измењена одбрана да их је ставио критичног дана када је пошао код покојног и да је могуће да су му тада испале, с обзиром да је, и по налажењу другостепеног суда исту изменио и прилагодио, очигледно како би оповргао наводе из претходне пресуде да би у случају да се раније дрогирао код покојног у његовој кући били пронађени његови ДНК трагови. Одбрана окривљеног у вези са предметним марамицама је у супротности са налазом вештака Душана Кецкаревића, који се изјаснио да се не може утврдити да ли се ради о венској или капиларној крви, али да на основу фотографија које су сачинили приликом пријема материјала на вештачење не личи да се ради о последици убода иглом, већ више о повреди и нешто већем

искрварењу, с обзиром да су марамице биле доста натопљене крвљу. У погледу ове чињенице, првостепени суд је имао у виду примедбе Апелационог суда у Београду, да није утврђено на који начин су настали трагови крви окривљеног на предметним марамицама, ако се има у виду да се покојни није бранио и да у кући покојног нису пронађени ДНК трагови окривљеног, па је у вези са изнетим сагласан да у току поступка није утврђено да се окривљени повредио приликом извршења кривичног дела, међутим, с обзиром да је окривљени ухапшен тек после више од месец дана, сасвим је могуће да је задобио повреду приликом извршења кривичног дела коју му није могао нанети покојни и која не представља неку тежу повреду, с обзиром на то да је санирана марамицом, већ приликом предузимања саме радње извршења, што такође није могло бити утврђено јер се вештак Душан Кецкаревић изјаснио да је одећа покојног била тешко натопљена крвљу и да се због тога није могао очекивати проналазак биолошких трагова у том делу.

Одбрана окривљеног је супротна, као што правилно закључује и првостепени суд, и налазу вештака Драгољуба Васиљевића о позивању покојног критичног дана, у погледу навода да га је позвао једном од куће и да му је покојни рекао да дође за 20 минута, те када је дошао у близину његове куће, да га је поново позвао и он му је рекао да га мало сачека, након чега га је поново позвао, али му се он више није јављао, с обзиром да из налаза вештака произлази да је било укупно два позива, од којих је један обављен разговор, а други није. С обзиром да је са места извршења кривичног дела из куће покојног нестао мобилни телефон марке "Sony Ericsson K 530", са бројем ..., који је користио покојни, који није никада пронађен, вештак је анализу обавио на основу ИМЕИ броја и прибављених података о оствареним и неоствареним комуникацијама, а на коме је последњи неостварен позив забележен са телефона окривљеног у 14:54:05 часова, у време када се покојни није јављао ни на други телефон који је пронађен приликом увиђаја и више од сат времена након што је окривљени позвао покојног и обавио разговор са њим у 13:47:43, из чега произлази да је већ био лишен живота, а узимајући у обзир чињеницу да су приликом вршења увиђаја у кући покојног пронађена 3 мобилна телефона, једини могући закључак у вези са предметним телефоном је да је окривљени са лица места, након извршеног кривичног дела, позвао покојног да би утврдио на ком телефону су обавили последњи разговор, управо у циљу уклањања доказа извршења кривичног дела, након чега је телефон нестао са лица места, из чега произлази да га је окривљени узео и понео са собом, јер је он једини имао интерес да телефон нестане са лица места, с обзиром на последњи забележен остварени позив на њему. На исти начин првостепени суд је дошао до закључка и да је окривљени узео кључ од куће покојног и понео га са собом, јер је кућа била закључана приликом проналаска тела покојног, а према исказима сведока, у његовој торбици пронађен је кључ којим су откључали улазна врата, па с обзиром да није било трагова провале, једини логичан закључак је да је то био резервни кључ, а да је другим кључем закључана кућа и да је тај кључ однет са лица места, што је и по налажењу другостепеног суда, једино могао извршити извршилац овог кривичног дела, у конкретном случају, окривљени АА.

Даље анализирајући одбрану окривљеног, првостепени суд није поклонио веру његовим наводима да је дошао до врата покојног, да је лупао и дозивао, оцењујући је нелогичном и у супротности са осталим изведеним доказима, с обзиром да се

сведокиња ББ, иако је била под дејством хероина, изјашњавала о лицима која су долазила код покојног тог дана да купе хероин, али се није изјашњавала да је било ко лупао на врата и дозивао, што би могла да чује чак и да је био појачан телевизор, јер су се и она и оштећене тетке покојног изјасниле да се врата на помоћном објекту у коме је становала нису затварала јер је брава била покварена, а изјаснила се и о томе да је видела лице са тамнијом одећом и капуљачом које јој је запало за око јер је носио капуљачу, иако није био хладно, коме није могла да види лице, али је по опису грађе могао бити окривљени; по њеном исказу то лице се задржало 15 до 20 минута, изашло на доњу капију, управо тамо где су нађени ДНК трагови окривљеног. Приликом оцене одбране окривљеног у погледу ових навода, првостепени суд је узео у обзир примедбе Апелационог суда у Београду које се односе на чињеницу да је покојни до губитка свести могао да се креће, да виче и дозива помоћ, да је кућа покојног удаљена од куће у којој је становала сведокиња ББ, а да она критичном приликом није чула никакву буку, нити ропец, те закључује с обзиром да код покојног нису констатоване никакве одбрамбене повреде, да је критичном приликом био присутан фактор изненађења, будући да су по налазу вештака др Зорана Михајловића највероватније прво нанете четири повреде у пределу леђа и да је могуће да је ударце задобио од неког од кога то није очекивао, а да је био под акутним дејством хероина, те с обзиром на све наведено и да нема података да је покојни викао или покушао да дозове помоћ, логично је да то сведок ББ није чула, иако се кућа у којој је становала налази у непосредној близини, при чему су врата на кући покојног била исправна и затварала су се, а код ње у кући је радио телевизор и била је под дејством хероина.

Првостепени суд се приликом доношења одлуке осврнуо и на примедбе Апелационог суда у Београду у делу у коме се наводи да је нелогичан закључак првостепеног суда да је окривљени прикривао доказе у кући покојног након извршења кривичног дела, што указује на његову опрезност и прорачунатост, а да је, с друге стране, оставио доказе на две папирне марамнице и делу рукавице, али исте није прихватио, закључујући да је окривљени показао опрезност у кући покојног уклањањем доказа, тако што је носио рукавице, узео мобилни телефон на коме је обавио последњи разговор, закључао кућу и кључ понео са собом, али да је његова опрезност попустила након што се удаљио од куће, не рачунајући да неко може тражити доказе иза ограђеног дворишта – на травнатој површини иза помоћног објекта и на шибљу, имајући у виду да место на коме су исти пронађени није у склопу дворишта, већ на 25, односно 43 метра удаљеном од улазних врата куће покојног.

Дакле, првостепени суд је на основу савесне оцене сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима, извео закључак да је окривљени АА лице које је критичног дана лишило живота сада пок. ВВ. Како то правилно закључује првостепени суд, из чињенице да је окривљени критичног дана кренуо код покојног, да га је пре критичног догађаја позвао телефоном и обавио разговор са њим, а након критичног догађаја га позвао да би уклонио доказе, да је оставио своје ДНК трагове у близини његове куће на делу рукавице и трагове крви на две папирне марамнице, да је сведокиња ББ уочила лице више од ње и мршаве грађе, какав је окривљени, са капуљачом на глави, које је гледало у под и отишло у правцу где су пронађени ДНК трагови окривљеног, а задржало се од момента уласка у двориште покојног 15-20 минута, колико је било довољно да уђе код њега, лиши га живота и оде, а да је 7-8 дана након догађаја, у време

када се истраживало убиство, променио телефонски апарат који је надаље користио све до лишења слободe, да је носио број обуће који је могао одговарати траговима газеће површине пронађеним у кући покојног, да му је сведок ДД тог дана послао поруку да не прави глупости јер није имао хероин и да се сведок ЂЂ изјаснио да му је у затвору запретио да ће проћи као ..., што је надимак покојног. Притом је посебно имао у виду карактеристике његове личности и да је био зависник од хероина, те да је у стањима апстиненцијалне кризе и под дејством хероина могао да манифестује непромишљено, односно неприлагођено понашање са циљем да дође до недозвољене супстанце, па иако на лицу места у кући покојног није било непосредних доказа, приликом доношења закључка о извесности постојања одлучних чињеница, и по налажењу другостепеног суда, изведени посредни докази у својој свеукупности таквог су квалитета да оправдавају закључак о кривици окривљеног АА изван разумне сумње.

Наиме, изведеним доказима је утврђено да је окривљени изненада и неочекивано напао покојног и да претходно није било физичког напада на њега, о чему се изјаснио вештак судске медицине др Зоран Михајловић, наводећи да су све повреде нанете у кратком временском интервалу од минут до два и да код покојног нема одбрамбених повреда, што се може приписати фактору изненађења или што је био под акутним дејством хероина, те да је вероватније да је прво задобио четири повреде док је био окренут леђима, а затим у истом веома кратком временском интервалу и преостале три бочно и са предње стране, како је наведено и у оптужници, те стога нису прихваћени наводи оптужног акта да је најпре дошло до вербалног сукоба између њих, с обзиром да, како то правилно закључује првостепени суд, није логично да током расправе покојни буде окренут леђима окривљеном, а да је било претходне расправе, покојни би показао бар неку реакцију и покушао да се одбрани чак и да је био под дејством хероина.

Првостепени суд правилно није прихватио ни тезу тужилаштва да је окривљени знао да је оштећени имао код себе већу количину опојне дроге хероин коју је наведеног дана узео за сопствену употребу и за даљу продају, с обзиром да током поступка није утврђено да је окривљеном било познато да је покојни тог дана набавио већу количину дроге, осим да је знао да се бави продајом хероина. Није утврђено и да након што је покојном нанео повреде, да је окривљени са кухињског стола узео опојну дрогу, посебно узимајући у обзир и да је покојни оштећени, према исказу сведока ББ набавио количину од 20-30 грама, од које је њој дао око 1 грам, да је и сам узео и да је након тога долазило више лица да купе дрогу, па је самим тим, остало непознато да ли је све продао или је нешто остало и да ли је окривљени нешто узео, при чему је на кухињском столу у кући покојног пронађена мања количина хероина од 0,25 грама. Најзад, није могло бити утврђено ни да ли је окривљени понео нож са собом или је нож којим је дело извршено онај који је затечен у кући покојног са траговима његове крви на сечиву и дршци, о чему се вештак др Зоран Михајловић изјаснио, да представља могуће средство извршења, с обзиром да за ове тврдње током поступка нису пружени докази.

Међутим, по налажењу другостепеног суда, правилно су прихваћени наводи оптужнице да је окривљени након лишења живота покојног узео његов мобилни телефон како би прикрио доказе, да је закључао улазна врата куће са спољашње стране, а кључеве понео са собом, с обзиром да приликом форензичког прегледа лица места и

увиђаја није пронађен мобилни телефон покојног “К 530 Sony Ericsson” са бројем ..., за који је неспорно утврђено да га је поседовао и користио покојни, на који му је последња два позива упутио окривљени, те да је након извршења кривичног дела кућа покојног била закључана кључем, с тим што је од дана када се десио догађај – 13.04.2020. године до лишења слободе окривљеног дана 19.05.2020. године, прошло више од месец дана, те је имао довољно времена да све доказе и трагове уништи.

С обзиром на изнето, током поступка није доказано да је окривљени покојног лишио живота из користољубља, како је наведено – након вербалног сукоба, да би од њега узео опојну дрогу јер је био у апстиненцијалној кризи и без новца за куповину хероина, нити је током поступка утврђен мотив за извршење кривичног дела у односу на покојног, притом је првостепени суд имао у виду наводе оштећених ЕЕ и ЖЖ, које су тетке покојног - да им се покојни жалио да се посвађао са неким ..., али исти нису били поткрепљени ниједним изведеним доказом.

Супротно жалбеним наводима браниоца, првостепени суд је правилно одбио предлог да се поново изврши трансолошко вештачење газећих трагова и биолошко вештачење папирних марамца на околност утврђивања да ли се ради о капиларној или венској крви, имајући у виду да су та вештачења већ обављена у ранијем поступку и да спорне чињенице нису могле бити из њих утврђене, као и предлог да се као доказ изведу исправе о обавези ношења рукавица, с обзиром да су то биле општепознате епидемиолошке мере за време короне, које се нису односиле на отворене просторе.

Самим тим, чињеничноправни закључци првостепеног суда нису доведени у сумњу жалбеним наводима браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Копривице да је првостепена пресуда резултат погрешне оцене изведених доказа јер нису расветљене све релевантне чињенице.

Наиме, окривљеном је оптужним актом стављено на терет извршење кривичног дела са квалификаторном околношћу – из користољубља, али и по налажењу другостепеног суда, наведена квалификаторна околност није доказана изведеним доказима, што није доведено у сумњу жалбеним наводима јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање и погрешном анализом изведених доказа извео погрешан закључак да окривљени није извршио кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5 Кривичног законика.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да су се у радњама окривљеног АА стекли сви објективни и субјективни елементи бића кривичног дела убиство из члана 113 Кривичног законика, за које га је и огласио кривим, с обзиром да је неспорно утврђено да је окривљени АА лишио живота сада пок. ВВ на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде.

Првостепени суд је поуздано утврдио постојање умишљаја на страни окривљеног, о чему је дао јасне и аргументоване разлоге (страна 44. последњи став и страна 45. први став), које као правилне прихвата и овај суд, као другостепени.

Испитујући побијану пресуду у погледу одлуке о казни, поводом жалбе јавног тужиоца и браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Копривице, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд правилно утврдио све околности које су од утицаја да казна буде већа или мања и истима дао одговарајући значај, те је као олакшавајуће околности на страни окривљеног утврдио да је разведен и отац двоје малолетне деце, а као отежавајуће околности ранију вишеструку осуђиваност и околностима под којима је кривично дело извршено. Правилном оценом напред побројаних околности, првостепени суд је окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од тринаест година, у коју му се на основу одредбе члана 63 Кривичног законика, урачунава време које проводи у притвору од 19.05.2020. године па надаље.

И по налажењу Апелационог суда у Београду, овако одмерена казна затвора је нужна и довољна да се њоме оствари сврха кажњавања из члана 42 Кривичног законика, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 Кривичног законика.

Другостепени суд је приликом доношења одлуке о казни имао у виду и жалбене јавног тужиоца којима се оспорава и одлука о казни, али налази да исти нису могли бити од утицаја на строже кажњавање, јер је одмерена казна у трајању од 13 година довољна да се утиче на окривљеног да убудуће не чини кривична дела.

Апелациони суд у Београду је ценио и преостале наводе у изјављеним жалбама којима се чињенично стање оспорава као потпуно и правилно утврђено и полемише са оценом доказа од стране првостепеног суда, али налази да су исти без основа и без утицаја на другачији исход овог кривичног поступка.

Најзад, из списка произлази да је првостепену пресуду окривљени АА преко Управе Окружног затвора у Београду примио дана 28. 02. 2024. године, што се утврђује из доставнице у спису, те да је рок за жалбу од 15 дана, како је наведено у поуци о правном леку истекао дана 14.03.2024. године. Жалбу је Управи Окружног затвора у Београду окривљени предао дана 17.03.2024. године, дакле, након истека рока за жалбу.

Имајући у виду да је у складу са одредбама члана 432 став 1 ЗКП прописано да против пресуде донесене у првом степену овлашћена лица могу изјавити жалбу у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде, те да су законски рокови за изјављивање жалбе строго преклузивни, Апелациони суд у Београду је жалбу окривљеног АА, одбацио као неблаговремену, јер је поднета после истека законског рока за њено подношење.

Са изнетих разлога, Апелациони суд у Београду је на основу одредбе члана 457 и 456 став 1 ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-судски саветник
Гордана Ивковић с.р.

Председник већа – судија
Душанка Ђорђевић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Токић